

บทเทศน์และข้อคิด วันเสาร์ที่ 12 กันยายน 2026 (มิสซาเช้า) โอกาสระลึกถึงพระนามศักดิ์สิทธิ์ยิ่งของพระแม่มารีย์

บทอ่าน 1 คร 10:14–22; สดด 116; ลก 6:43–49

“เมื่อเอ่ยนามมารีย์ จงอย่าหยุดเพียงที่ริมฝีปาก แต่จงเดินตามรอยเท้าของพระแม่”

มีเรื่องเล่าว่า ชายคนหนึ่งตั้งชื่อโทรศัพท์ของภรรยาว่า “ผู้บัญชาการสูงสุด” วันหนึ่งเพื่อนถามว่า “ทำไมต้องตั้งชื่อภรรยาน่ากลัวขนาดนั้น?” เขาตอบว่า “เพราะเวลาโทรศัพท์ดัง แล้วชื่อนี้ปรากฏบนหน้าจอ ผมจะได้ลุกขึ้นยืนก่อนรับสาย!” เพื่อนขำแล้วถามต่อว่า “แล้วชื่อคุณในโทรศัพท์ของภรรยาล่ะ?” เขาตอบเบา ๆ ว่า “เธอตั้งไว้ว่า ‘อย่ารับ—ถ้ายังไม่ว่าง’”

เรื่องนี้ทำให้เราเห็นว่า ชื่อหนึ่งชื่อไม่ได้เป็นเพียงคำเรียก แต่บอกถึงความสัมพันธ์ บอกว่าใครมีความสำคัญต่อใคร และบางครั้งยังบอกด้วยว่าเรากลัวใครมากที่สุด!

วันนี้พระศาสนจักรระลึกถึง พระนามศักดิ์สิทธิ์ยิ่งของพระนางมารีย์ แต่คำถามสำคัญ ไม่ใช่เพียงว่า “เราเอ่ยนามมารีย์บ่อยเพียงใด” หากคือ เมื่อเอ่ยนามมารีย์แล้ว ชีวิตของเราเข้าใกล้พระเยซูเจ้ามากขึ้นหรือไม่?

1. ชื่อของมารีย์ไม่ใช่คาถา แต่เป็นชื่อของมารดา

เมื่อเด็กคนหนึ่งตกใจ สิ่งแรกที่เขาจะร้องคือ “แม่!” เขาไม่ได้กำลังท่องคาถา แต่กำลังเรียกหาบุคคลที่เขาไว้วางใจว่า จะไม่ทอดทิ้งเขา

คริสตชนก็เอ่ยนาม “มารีย์” ในความหมายเช่นนั้น นามนี้เตือนเราว่า เรามีมารดาผู้ยืนอยู่ข้างพระเยซูเจ้าตั้งแต่รางหญ้าจนถึงเชิงกางเขน และทรงยืนอยู่ท่ามกลางบรรดาศิษย์ ในวันที่พระศาสนจักรกำลังถือกำเนิด

แต่ความศักดิ์สิทธิ์ของพระนามมารีย์ไม่ได้อยู่ที่เสียงพยางค์ หากอยู่ที่ **ชีวิตของผู้เป็นเจ้าของนามนั้น** พระแม่เป็นผู้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด”

ชื่อ “มารีย์” จึงพาเราไปสู่ชื่อ “เยซู” เสมอ พระแม่มารีย์ไม่เคยเก็บเราไว้กับพระองค์เอง แต่ตรัสเหมือนทีมงานสมรส ณ หมู่บ้านคานาว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด”

การถวายเกียรติแด่แม่พระอย่างแท้จริงจึงไม่ใช่เพียงจุดเทียน คล้องสายประคำ หรือร้องเพลงได้ไพเราะ แต่คือ **ทำสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงสั่ง**

2. เราจะดีมาจากถ้อยของพระเยซูเจ้า และถ้อยของโลกพร้อมกันไม่ได้

นักบุญเปาโลกล่าวในบทอ่านแรกอย่างตรงไปตรงมาว่า “**ท่านจะดีมาจากถ้อยขององค์พระผู้เป็นเจ้า และจากถ้อยของปีศาจด้วยไม่ได้**” คำพูดนี้แทงใจเรา เพราะมนุษย์ปัจจุบันพยายามถือถ้อยสองใบพร้อมกัน

วันอาทิตย์รับศีลมหาสนิท แต่วันจันทร์โกงาน

ปากสวดวันทามารีย์ แต่ปากเดียวกันนินทาและทำลายชื่อเสียงผู้อื่น

ติดรูปแม่พระไว้หน้ารถ แต่ขับรถอย่างไร้หัวใจ

ขอให้แม่พระคุ้มครองครอบครัว แต่กลับไม่มีเวลาให้คนในครอบครัว

เรียกตนเองว่าเป็นคริสตชน แต่ยอมให้เงิน อำนาจ พรรคพวก หรือผลประโยชน์

กลายเป็นพระเจ้าของชีวิต

เราอาจสวมสายประคำไว้ที่คอ แต่ถ้าไม่ยอมให้พระวาจาเปลี่ยนหัวใจ สายประคำนั้นก็ เป็นเพียงเครื่องประดับ

แม่พระไม่ทรงสอนเราให้ถือถ้อยสองใบ พระแม่เลือกถ้อยของพระเจ้าตั้งแต่นาซาเร็ธ แม้รู้ว่าถ้อยนั้นจะพาพระแม่ไปถึงเบธเลเฮม การลี้ภัยในอียิปต์ ความไม่เข้าใจของผู้คน และสุดท้ายคือเชิงกางเขน

ความศรัทธาแท้ไม่ได้หมายความว่า ชีวิตจะไม่มีปัญหา แต่หมายความว่า ในความทุกข์นั้น เราไม่เปลี่ยนพระเจ้า ไปหาสิ่งอื่น

3. ต้นไม้ย่อมรู้จักได้จากผลของมัน

พระเยซูเจ้าตรัสในพระวรสารว่า “ไม่มีต้นไม้ดีต้นใดเกิดผลแล้ว และไม่มีต้นไม้เลวต้นใดเกิดผลดี” นี่คือมาตรวัดความศรัทธาต่อแม่พระที่ชัดเจนที่สุด

หากเราสวดภาวนาต่อแม่พระแล้ว เรายังใจร้อนกว่าเดิม เกลียดคนง่ายกว่าเดิม ไม่ยอมให้อภัยเหมือนเดิม และดูหมิ่นผู้ต่างศาสนาหรือผู้คิดเห็นต่างจากเราเหมือนเดิม **เราต้องถามว่า บทภาวนาของเราลงไปถึงหัวใจแล้วหรือยัง**

ต้นไม้ไม่ต้องถือป้ายประกาศว่า “ฉันเป็นต้นมะม่วง” เมื่อถึงเวลา ผลของมันจะบอกเองว่าเป็นต้นอะไร คริสตชนก็เช่นกัน เราไม่จำเป็นต้องประกาศตัวเสียงดังตลอดเวลาว่า “ฉันศรัทธาต่อแม่พระ” เพราะผลของชีวิตจะพูดแทนเรา

- เมื่อถูกทำร้ายแล้วไม่แก้แค้น
- เมื่อมีโอกาสโกงแต่ไม่โกง
- เมื่อเห็นคนเดือดร้อนแล้วไม่เดินผ่าน
- เมื่อผิดก็กล้าขอโทษ
- เมื่อสังคมเต็มไปด้วยถ้อยคำเกลียดชัง เรายังคงพูดความจริงด้วยความรัก

ผลเหล่านี้ต่างหากคือสายประคำที่มองเห็นได้ในชีวิตประจำวัน

4. โลกกำลังมีเสียงมากมาย แต่ขาดเสียงที่นำไปหาพระเจ้า

โลกปัจจุบันเต็มไปด้วยเสียงแฉ่งเตื่อน ข่าวดราม่า การใส่ร้าย ความรุนแรง สงคราม และการแบ่งขั้ว ผู้คนจำนวนมากกำลังเรียกชื่อของชาติ ศาสนา หรืออุดมการณ์ของตน เพื่อสร้างความชอบธรรมในการเกลียดชังผู้อื่น

แม้แต่ในพระศาสนจักร เราก็อาจใช้คำว่า “ความถูกต้อง” เป็นอาวุธทำร้ายพี่น้อง ใช้ความศรัทธา แล้วแบ่งแยกว่าใครเป็น “ฝ่ายเรา” และใครเป็น “ฝ่ายเขา”

แต่เมื่อเราเอ่ยนาม “มารีย์” เราต้องระลึกว่า นามนี้เป็นของหญิงผู้ถ่อมตนแห่งนาซาเร็ธ ผู้ไม่ได้ครอบครองอำนาจทางการเมือง ไม่มีทรัพย์สิน ไม่มีตำแหน่ง แต่เปิดพื้นที่ในชีวิตให้พระเจ้าทรงทำงาน

พระแม่ไม่ได้ชนะโลกด้วยเสียงดัง แต่ด้วยคำว่า “ขอให้กันไป”

ไม่ได้เปลี่ยนโลกด้วยอาวุธ แต่ด้วยการมอบพระเยซูเจ้าแก่โลก

ไม่ได้ยืนบนเชิงกางเขนเพื่อประณามผู้ตรึงพระบุตร แต่ยืนอยู่ที่นั่นด้วยความรักอัน

ซื่อสัตย์ พระศาสนจักรในวันนี้จึงต้องถามตนเองว่า เราต้องการเป็นพระศาสนจักรที่คนกลัว หรือเป็นพระศาสนจักรที่คนทุกซักล้าเข้ามาหา? เราเป็นเพียงสถาบันที่รักษาชื่อเสียงของตน หรือเป็นมารดาที่รักษาบาดแผลของผู้คน?

5. เกร็ดประวัติศาสตร์: ชัยชนะที่ต้องระวังอย่าเข้าใจผิด

วันฉลองพระนามศักดิ์สิทธิ์ของแม่พระมีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์กรุงเวียนนา ค.ศ. 1683 เมื่อกองทัพพันธมิตรภายใต้การนำของกษัตริย์จอห์นที่ 3 โซบีเอสกีแห่งโปแลนด์ เข้าช่วยเมืองซึ่งกำลังถูกล้อม ก่อนการสู้รบ พระองค์ทรงวางพระองค์และกองทัพไว้ภายใต้ความคุ้มครองของแม่พระ ภายหลังชัยชนะ พระสันตะปาปาอินโนเซนต์ที่ 11 ทรงขยายวันฉลองนี้ไปสู่พระศาสนจักรสากล

มีวลีซึ่งสืบทอดกันว่า กษัตริย์โซบีเอสกีทรงดัดแปลงคำของจูเลียส ซีซาร์ จาก “ข้ามา ข้าเห็น ข้าชนะ” เป็นความหมายว่า “เรามา เราเห็น แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานชัยชนะ”

บทสอนใจคือว่า **มนุษย์อยากเอ่ยชื่อตนเองหลังชัยชนะ แต่ผู้มีความเชื่อต้องรู้จักถอยออก เพื่อให้พระนามของพระเจ้าอยู่เบื้องหน้า**

อย่างไรก็ตาม วันนี้เราไม่ควรนำเหตุการณ์ในอดีตมาใช้ปลุกความเกลียดชังต่อชาวมุสลิมหรือต่อศาสนาใด วันฉลองนี้ไม่ได้อนุญาตให้เราใช้พระนามมารีย์เป็นธงต่อสู้กับมนุษย์ เพราะแม่พระเองได้รับเกียรติอย่างสูงในหมู่พี่น้องมุสลิมด้วย

ศัตรูที่คริสตชนต้องต่อสู้ในวันนี้ คือความเกลียดชัง ความเท็จ ความโลภ การเหยียดหยาม และบาปที่ซ่อนอยู่ในใจของเราเอง สมรภูมิที่สำคัญที่สุดไม่ได้อยู่บนหน้าประตูเมือง แต่อยู่บนหน้าประตูหัวใจ

6. สร้างบ้านบนศิลา

พระวรสารจบลงด้วยภาพคนสองคนสร้างบ้าน คนหนึ่งขุดลึกและวางรากฐานไว้บนศิลา อีกคนสร้างบ้านบนดินโดยไม่มีรากฐาน ทั้งสองบ้านต่างเผชิญน้ำท่วม ต่างกันเพียงว่า บ้านหนึ่งยังคงยืนอยู่ พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงสัญญาว่า ผู้มีความเชื่อจะไม่มีพายุ แต่ทรงสัญญาว่า ผู้ฟังและปฏิบัติตามพระวาจาจะไม่ถูกพายุทำลาย

ชีวิตของแม่พระตั้งอยู่บนศิลา พระแม่ไม่เข้าใจทุกสิ่ง แต่ “ทรงเก็บเรื่องทั้งหมดไว้ในพระทัย” เมื่อพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์ พระแม่อาจไม่เห็นคำตอบ แต่ยังคงยืนอยู่ ไม่หนี ไม่ทิ้ง และไม่เลิกเชื่อ

นี่คือความหมายลึกที่สุดของพระนามมารีย์ คือชื่อของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งยังคงยืนอยู่ เมื่อโลกทั้งโลกของเธอกำลังพังทลาย

สรุปข้อคิด

วันนี้เมื่อเราเอ่ยว่า “มารีย์” อย่าให้เป็นเพียงเสียงจากริมฝีปาก แต่ให้เป็นการตัดสินใจของหัวใจว่า

- เราจะเลือกถ้วของพระเยซูเจ้า ไม่ถ้วถ้วสองใบ
- เราจะออกผลแห่งความรัก ไม่เพียงติดป้ายว่ามีความเชื่อ
- เราจะสร้างชีวิตบนศิลาคือพระวาจา ไม่ใช่บนกระแสนิยม
- เราจะนำสันติภาพเข้าสู่โลก ไม่ใช่ศาสนาเพิ่มความเกลียดชัง
- และเมื่อพายุเข้ามา เราจะยืนอยู่เหมือนแม่พระใต้กางเขน

คราวหน้าเมื่อเรตกใจ กลัว หรือหมดหวัง และปากของเราเอ่ยว่า “แม่พระมารีย์ โปรดช่วยลูกด้วย” ขอให้เรจำไว้ว่า พระแม่อาจไม่ได้ทำให้พายุหยุดทันที แต่พระแม่จะจับมือเรา ชี้ไปยังพระเยซูเจ้า และบอกเราว่า “อย่ากลัว จงทำทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบอกเถิด”

ข้าแต่พระนางมารีย์ พระมารดาของพระเจ้า

โปรดช่วยให้เราไม่เพียงเรียกพระนามของพระนาง

แต่ดำเนินชีวิตสมกับเป็นบุตรของพระนาง

ให้ปากที่สวดภาวนา เป็นปากที่ให้กำลังใจ

ให้มือที่ถือสายประคำ เป็นมือที่ช่วยเหลือ

และให้หัวใจที่รักพระนาง เป็นหัวใจที่รักพระเยซูเจ้า
และรักมนุษย์ทุกคนด้วยเถิด อาแมน

วันนี้เป็นวันสุดสัปดาห์อยากเล่าเรื่องสู่กันฟังอีกสักเรื่อง

มีเรื่องเล่าหนึ่งซึ่งแทบทุกคนรู้จักชื่อ นั่นคือเรื่องของคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ชื่อว่า **Santa María** — ซานตา มารีอา หรือ “พระนางมารีย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์”

แค่ได้ยินชื่อก็ดูเหมือนเป็นเรื่องที่ควรได้รับความคุ้มครองเป็นพิเศษ

แต่ในคืนวันคริสต์มาสอีฟ ค.ศ. 1492 ขณะเรือแล่นอยู่ใกล้เกาะฮิสปันโยลา

นายท้ายได้มอบทางเสื่อให้เด็กประจำเรือที่ขาดประสบการณ์ ขณะที่ผู้รับผิดชอบ

บางคนไม่ได้เฝ้าระวังอย่างที่ควรจะเป็น เรือค่อย ๆ ถูกกระแสน้ำพัดเข้าไปเกยแนว

สันทราย และในที่สุด ซานตา มารีอา ก็อัปปาง

ข้อคิดสำหรับเรื่องนี้คือว่า เรือลำนี้มีชื่อของ “พระแม่มารีย์” ติดอยู่ข้างเรือ

แต่ชื่อของแม่พระไม่ได้ทำหน้าที่บังคับทางเสื่อแทนมนุษย์! เรือไม่ได้อัปปางเพราะ

ชื่อ “ซานตา มารีอา” ไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ แต่อัปปางเพราะมนุษย์ที่อยู่บนเรือ

ละเลยหน้าที่ของตน

นี่คือจุดสอนใจของเรื่อง: การมีชื่อศักดิ์สิทธิ์อยู่ข้างเรือ ไม่ได้ช่วยอะไร หากคนบน

เรือหลับและไม่มีใครจับทางเสื่อ เช่นเดียวกัน การมีรูปแม่พระอยู่ในบ้าน การสวม

สายประคำไขว้ที่คอ การติดเหรียญแม่พระไว้ในรถ หรือการเอ่ยนาม “มารีย์” วันละ

หลายครั้ง เป็นสิ่งดีงาม แต่สิ่งเหล่านั้นไม่อาจทดแทนการกลับใจ การรับผิดชอบ

และการปฏิบัติตามพระวาจาได้

บางคนติตรูปแม่พระไว้หน้ารถ แต่ขับรถด้วยความประมาท

บางคนสวดสายประคำทุกวัน แต่ปล่อยให้ปากพูดทำร้ายผู้อื่น

บางครอบครัวตั้งรูปแม่พระอย่างสง่างาม แต่ไม่มีใครยอมพูดคำว่า “ขอโทษ”

บางชุมชนประกาศว่ารักแม่พระ แต่กลับแบ่งฝ่ายและไม่ยอมให้อภัยกัน

เราอาจมีชื่อแม่พระอยู่ “ข้างเรือชีวิต” แต่คำถามคือ

ใครกำลังจับทางเสื่อของชีวิตเรา—พระวาจาของพระเจ้า หรือความต้องการของเรา
เอง?

พระเยซูเจ้าตรัสในวันนี้ว่า “ผู้ที่มาหาเรา ฟังคำของเรา และปฏิบัติตาม ก็เหมือนคนที่สร้างบ้านโดยขุดลึกและวางรากฐานไว้บนศิลา” พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “ผู้ที่เรียกชื่อเรา” เท่านั้น แต่ตรัสว่า “ผู้ที่ฟังและปฏิบัติตาม”

ความศรัทธาต่อพระแม่มารีย์ก็เช่นกัน ไม่ใช่เพียงการเอ่ยนามของพระแม่ แต่คือการเลียนแบบอย่างจากพระแม่ พระแม่ไม่เพียงเรียกพระนามของพระเจ้า แต่ทรงมอบทางเสื่อทั้งหมดของชีวิตไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ด้วยคำว่า

“ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาทะของท่านเถิด”

ดังนั้น เมื่อเราเอ่ยนาม “มารีย์” เราไม่ได้กำลังใช้เครื่องรางเพื่อให้พระแม่ทำทุกอย่างแทนเรา แต่เรากำลังขอให้พระแม่ช่วยปลุกเราให้ตื่น ช่วยให้เรากลับมาจับทางเสื่อแห่งความรับผิดชอบ และช่วยให้เรายอมให้พระเยซูเจ้าทรงกำหนดทิศทางชีวิต อย่าพอใจเพียงมีชื่อแม่พระติดอยู่ข้างเรือ

แต่จงให้ความเชื่อของแม่พระอยู่ในหัวใจของคนถือทางเสื่อ

เพราะพระนามศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่ข้ออ้างให้เราประมาท

แต่เป็นเสียงเรียกให้เราตื่นขึ้นและดำเนินชีวิตตามพระวาจา

พ่อขอมอบประโยชน์สัน ๆ เป็นข้อคิดวันนี้ :

“พระแม่มารีย์ช่วยเราได้แน่นอน—but Our Lady is not the substitute driver! พระแม่มารีย์ไม่ได้มาขับเรือแทนเรา แต่ทรงสอนเราให้มอบเข็มทิศแก่พระเยซูเจ้า” อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ